

BIELIĆ (19) *vb impf*

e jasne (tak też Cn).

inf bielić (8). ◊ *praes 1 sg* bielę (2). ◊ *3 sg* bieli (6). ◊ *3 pl* bielą (1). ◊ *part praes act* bieląc (2).

Sł stp s.v. biel, bil 5. dubium, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Czynić białym, wybielać, pobielać; rozjaśniać; odbarwiać; dealbare Mącz, Cn; albare Calep; candefacere, candidare, candificare, inalbare, incretare, insolare Cn (19) : Miedz bywa przemieniona w mofiadz/ czo bywa przez pořzodek Tucijey, bowiem iey dim bieli FalZioł IV 48d; Candico, idem quod Candeo, Bielę/ Pobielam. Mącz 33b; Ale to pořpolicie wiedźcieć/ iż gorącość kraši mocz : żimno bieli: wilkość gęści SienLek 24v; Albo – Bieleię. Calep 49a.

Zwroty. »bielić zęby« [szyk zmienny] (3): FalZioł IV 39a; iáko Dziećiom zęby rościć/ álbo ie ftárym bielić: á czym ofkominy zgániáć. SienLek 74v, 78v.

»bliznę bielić«: Blizny bielić/ y rány śmrodliwe mázáé. SienLek 158 marg.

»lice, oblicze bielić« (3): Oblicze też ten proch z tych kości bieli FalZioł IV 39a; Lice bielić z ogorzeliney. SienLek 80 marg, 80.

»płotno bielić« [szyk zmienny] (5): Blyech gdzye płotno byelą Murm 3; Dealbere linum. Bielić płotno. Mącz 6c, 139b; Iáko widzimy/ iż fłóńce wołk miękczy/ á błoto twárdzi: płotno bieli/ á licá ludzkie czerni. SienLek 30v; GostGosp 104.

»włosy bielić« (2): Włofy bielić. SienLek 46v marg, 46v.

W przeni [kogo] (1) : tákże też y tu bieląc Murzyná nie wybielnego [...] chce winnikámi onemi figowemi/ ktorych y Adám z Ewą wżywał/ okryć od Antychriřtořtwá Papę śwego Rzymřkiego. CzechEp 324.

Formacje pochodne cf BIELEĆ.

Cf BIELENIE, BIELONY